București, 3i Mai 1945

Dragă Tanți,

Cum să-ți vorbesc și cum să-ți cer iertare că nu m'am ținut de marea mea promisiune? Sunt sigur că ai să mă ierți, căci tot am să-ți trimit ceea ce ți-am făgăduit însă mai târziu, nu pot ști când, dar sper că nu peste mult.

Să-ți spun acum motivul care m'a oprit. Luni dimineață am compus prima scrisoare, dar înainte de a o pune la poștă, adică înainte de a pleca de la căminul în care locuiesc, am simțit o negură în fața ochilor, o vâjâială în urechi și nu știu ce la tâmple. Totul n'a durat decât o clipă, dar după asta am început a avea temperatură și am fost nevoit a mă fixa la pat.

Nu mi-am putut nici eu singur da seama ce fel de boală este: răceală, gripă sau ce altceva. Fapt e că mi-a fost rău de tot.

Azi mi-e mai bine, m'am sculat și-am venit până la redacție, unde am găsit unele lucruri întoarse cu capul în jos. De pildă o revistă care o pregătisem să ți-o trimit matale - „Enigmistica", cea cu fotografiile, am găsit-o masacrată: toate cuvintele scrise cu creionul. Trebuie să caut altă. Trebușoara asta cred că mi-au făcut-o unii prieteni care au fost pe aici în lipsa mea. Am găsit sertarele răscolite, dulapurile răvășite. M'am cam supărat, dar n'am nici o putere să fac scandal.

Mâine am o lucrare de folclor, despre descântece. Am chiar aici o lucrare a lui Candrea, cu sute de descântece. Am să caut unul să mi se potrivească, am să-l rostesc făcând gesturile respective. O să-mi treacă, fără îndoială.

Aștept vreun răspuns dela matta.

Rugându-te încă odată să mă ierți, promit că nu revin la cele ce am făgăduit.

Toate cele bune, Diogene